

RATAȚII, MARGINALII, DEPĂȘIȚII ȘI PROVINCIALII MEI...

Autor: Paul Dragoș Aligică | 18 octombrie 2021

O întrebare care revine: Care mai e relevanța poveștii cu românitatea, cu experiența, cultura și identitatea intelectuală a românilor? Ce mare lucru mai e cu asta? Chiar merită sau are sens în lumea asta tehnologizată, globalizată și corect determinată în progres?! Răspunsul meu – și e doar al meu și nu îl impun nimănui – este următorul:

Care e diferența specifică, care e factorul identității asumate, care este singura mea sursă de mândrie și pretenție de noblețe intelectuală într-o lume de funcționari, propagandiști și activiști ai procesului educațional și de cercetare din câmpul progresului muncii intelectual-științifice corecte în care suntem nevoiți cu toții să funcționăm azi?

Câteva nume, câteva experiențe, câteva destine unice, distruse, distorsionate, deturnate... O mână de oameni cu destin frânt, pe care îi asum ca repere, înaintașii și antemergătorii mei, familia mea într-un spirit, dincolo și deasupra oricăror paradigme, teorii, tratate, școli de gândire și stiluri și doctrine intelectuale. Niște ratați și neîmpliniți, în răspăr cu Istoria și imperatiile oficiale ale veacului, aici, la Porțile Orientului – și pe măsură ce trece timpul, vedem din ce în ce mai clar că și acolo, în Extremul Occident.

În țară, un Arșavir Acterian, un I. D. Sîrbu, un Nicolae Steinhardt, un Alexandru George, o Jeni Acterian ș.a.m.d., jurnaliști fără jurnale, pseudofilozofi, fericiți în nefericire, ciufuți și ciudați ai destinului național, toate prin opțiuni personale în răspăr cu destinul colectiv. În afara țării, niște dezrădăcinați și nefericiți fără liniște, precum George Duca, Brutus Coste, Petru Dumitriu ș.a.m.d. Oameni care ar fi putut să fie altfel, în alt scenariu și alte contrafactice, fiecare în felul său, dar nu a fost să fie...

Ăștia sunt oamenii mei. Unul și unul în neîmplinire și destin frânt. Cu ăștia defilez. Din ei vine identitatea în diferența specifică. Oricât de grandioasă ar fi ea, nu există istorie intelectuală occidentală care să îi aibă și care să încorporeze experiența lor și tot ceea ce aduce cu ea. Și să nu păcătuim acum prin falsă modestie: chiar aduce!

Și pe măsură ce mă apropii și îi înțeleg mai bine pe oamenii ăștia ai mei, ratații, marginalii, depășiții și provincialii mei, pe atât îmi dau seama cât de imensă este absența echivalentului lor în alte culturi. Cât de mare este golul creat în însăși inima, în nucleul intelectual, al acestor titanice constructe: american, francez, britanic... Cât de line și lineare sunt suprafețele lor de istorie intelectuală de secol XX văzute în perspectiva provincială pe care o purtăm. Și cât de ridicole și naive sunt până la urmă marea majoritate a zbatelor lor recente, în bună măsură manufacturate în *loisir*, ignoranță, plictis metafizic sau narcisism bine și oportunist calibrat ...

Cât de formidabil este în implicațiile sale și cât de remarcabil este darul provincialilor, perimaților și marginalilor mei ratați, al vieților și gândurilor lor pentru mine, pentru noi, pentru lumea asta.

Cam asta e. Eu de la asta nu o să mai pot da înapoi niciodată. Pentru că ce s-a legat odată, fara știința și intenția mea, nu mai poate fi dezlegat. Și ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?

Imagine: Personalități armene